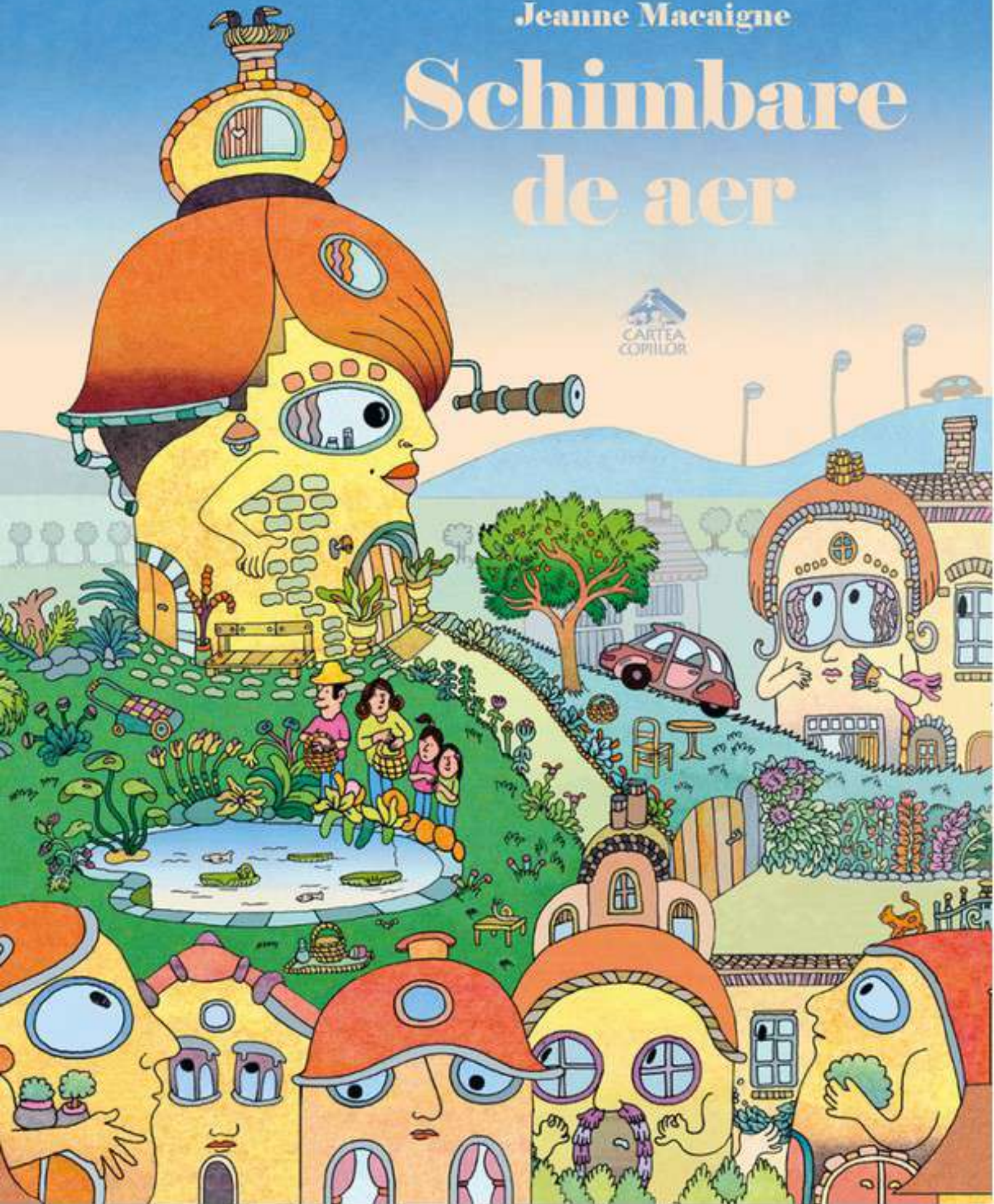


Jeanne Macaigne

# Schimbare de aer

CARTEA  
COPILOR



A fost odată ca niciodată o Casă, căreia îi plăcea la nebunie cartierul său.





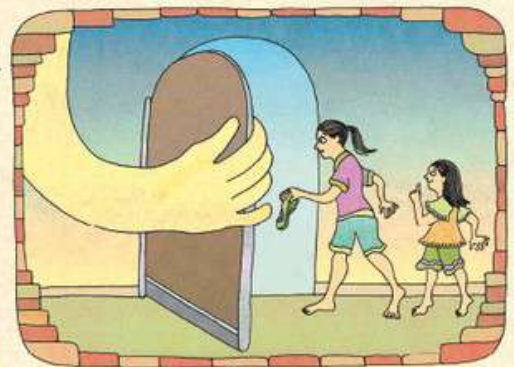
Își iubea locatarii.



ii încălzea când frigul iernii era înțepător,



Îi încuraja în prima zi de școală,



iar în toiuł verii le păstra până  
și cele mai mici secrete.



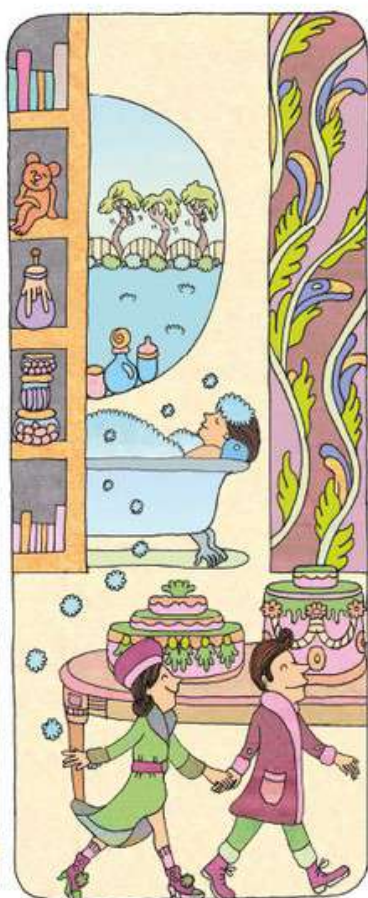
Oamenii o dichiseau,



o răsfățau,

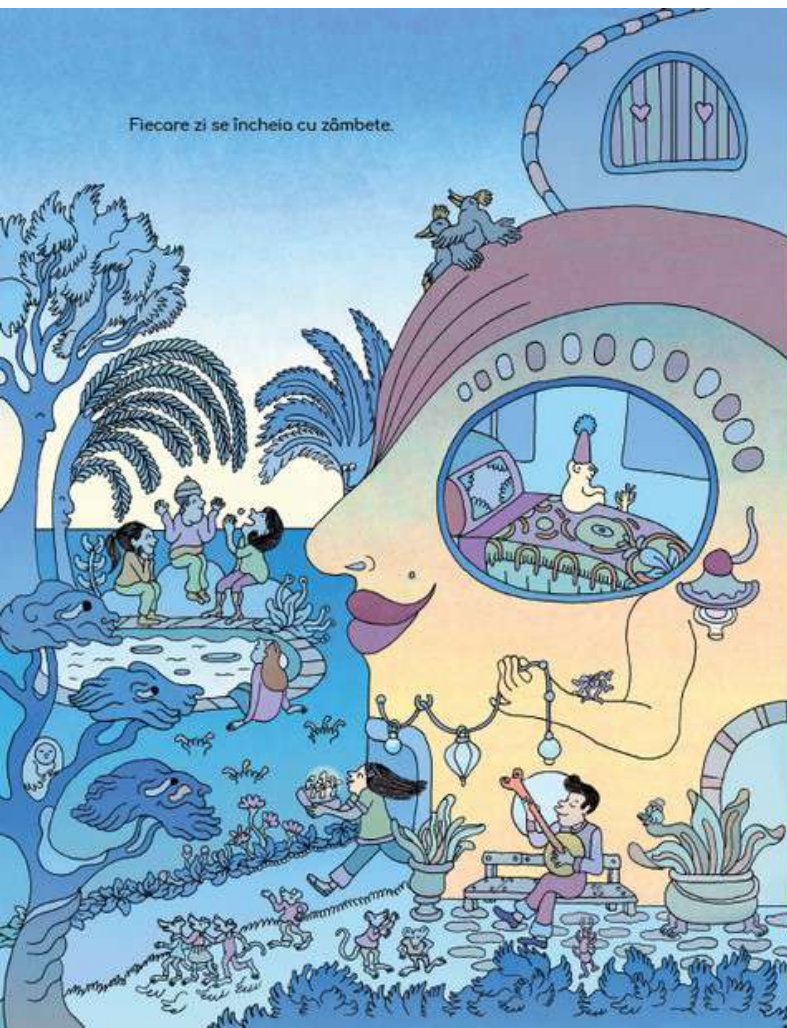


o distrau

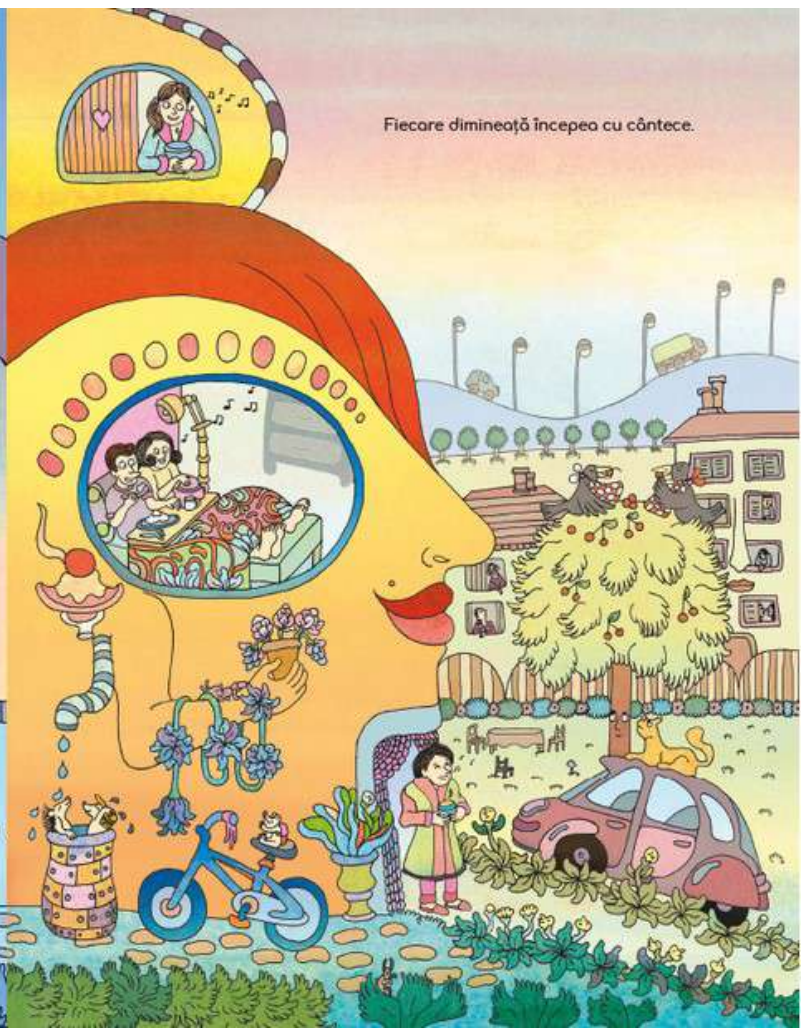


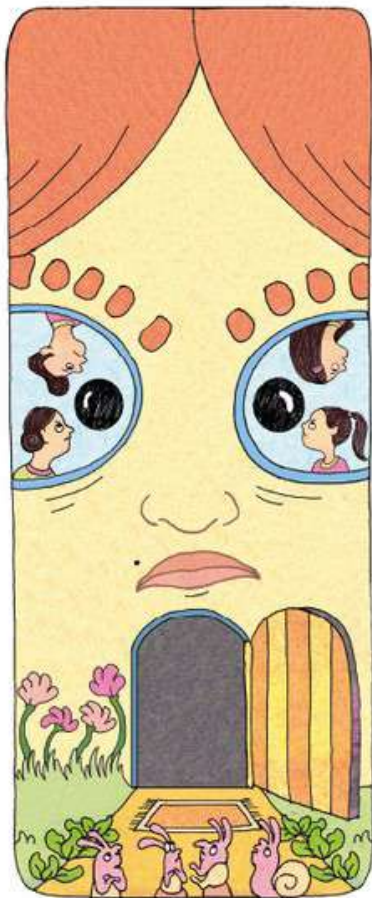
și Cosa torcea fericită, ca o pisică.

Fiecare zi se încheie cu zâmbete.



Fiecare dimineață începea cu cântece.





Dar într-o zi, atmosfera s-a încărcat.



Cineva detesta ce altcineva adora.

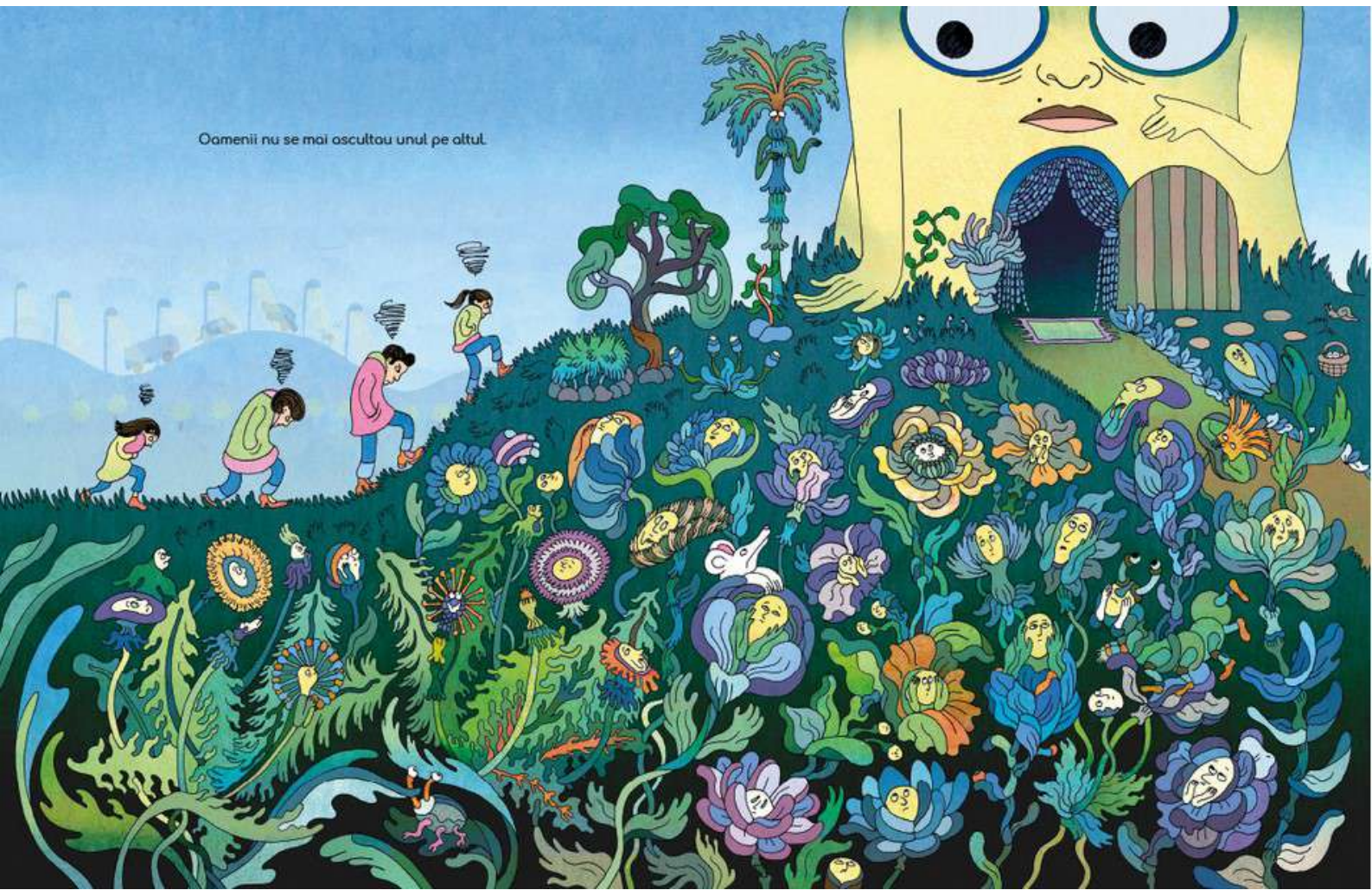


Cineva voia ce-și dorea celălalt.



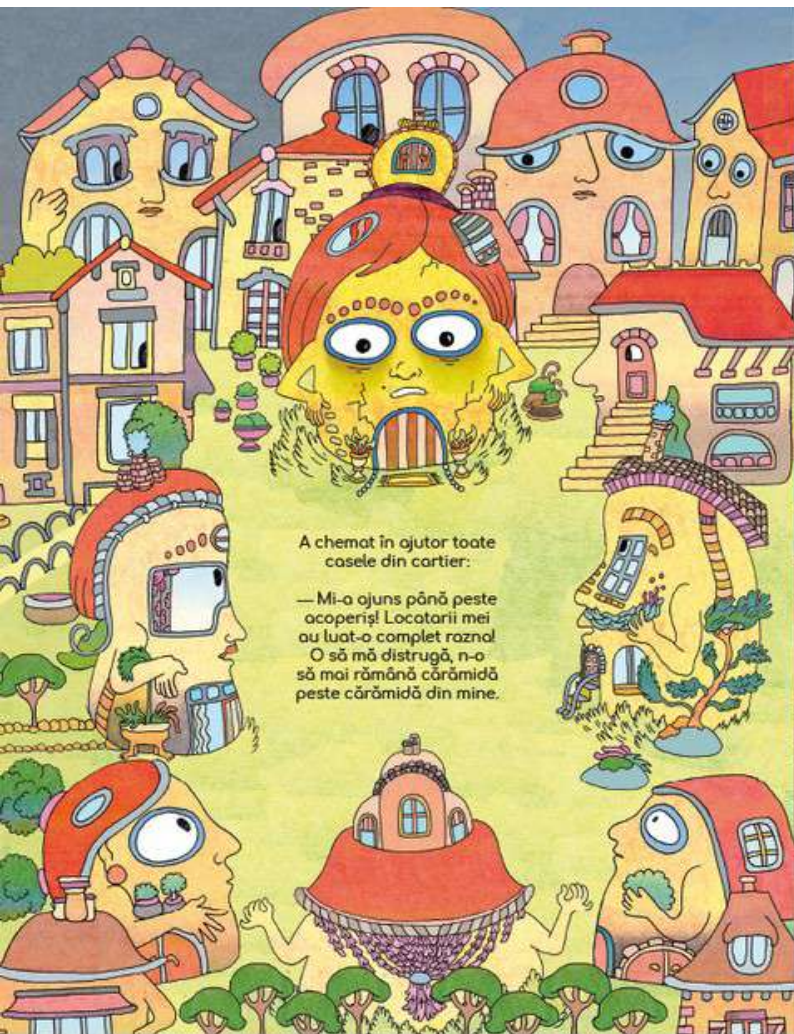
Pretutindeni, numai sămânță de ceartă.

Oamenii nu se mai ascultau unul pe altul.



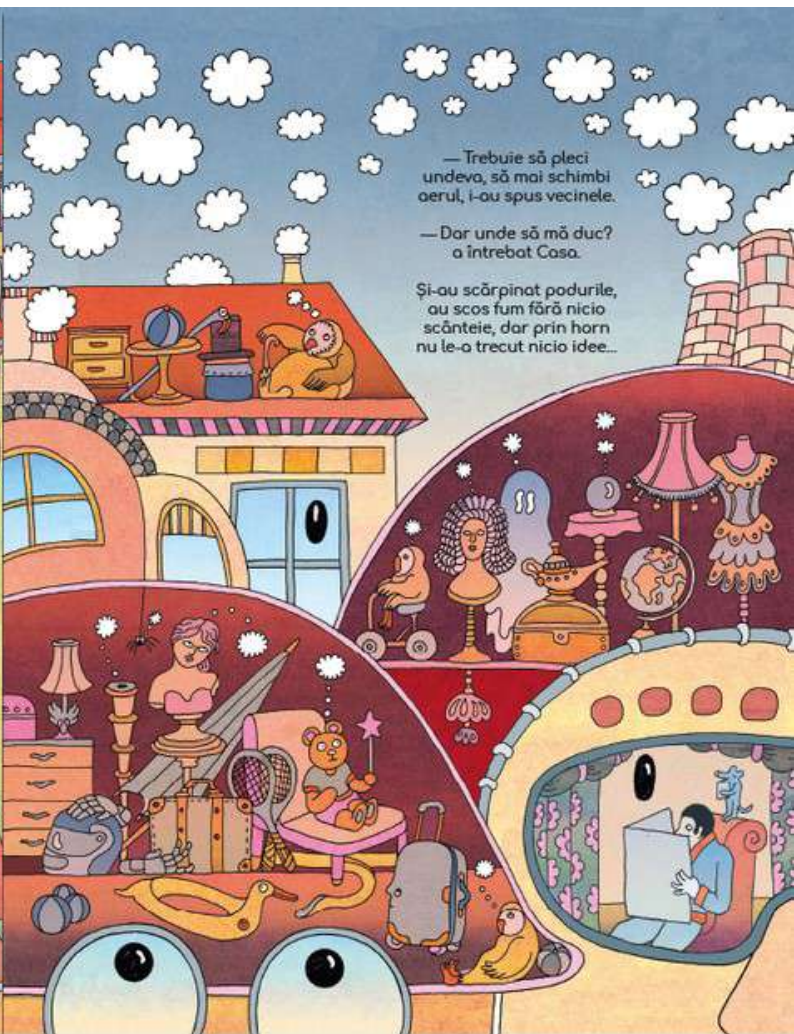






A chemat în ajutor toate casele din cartier:

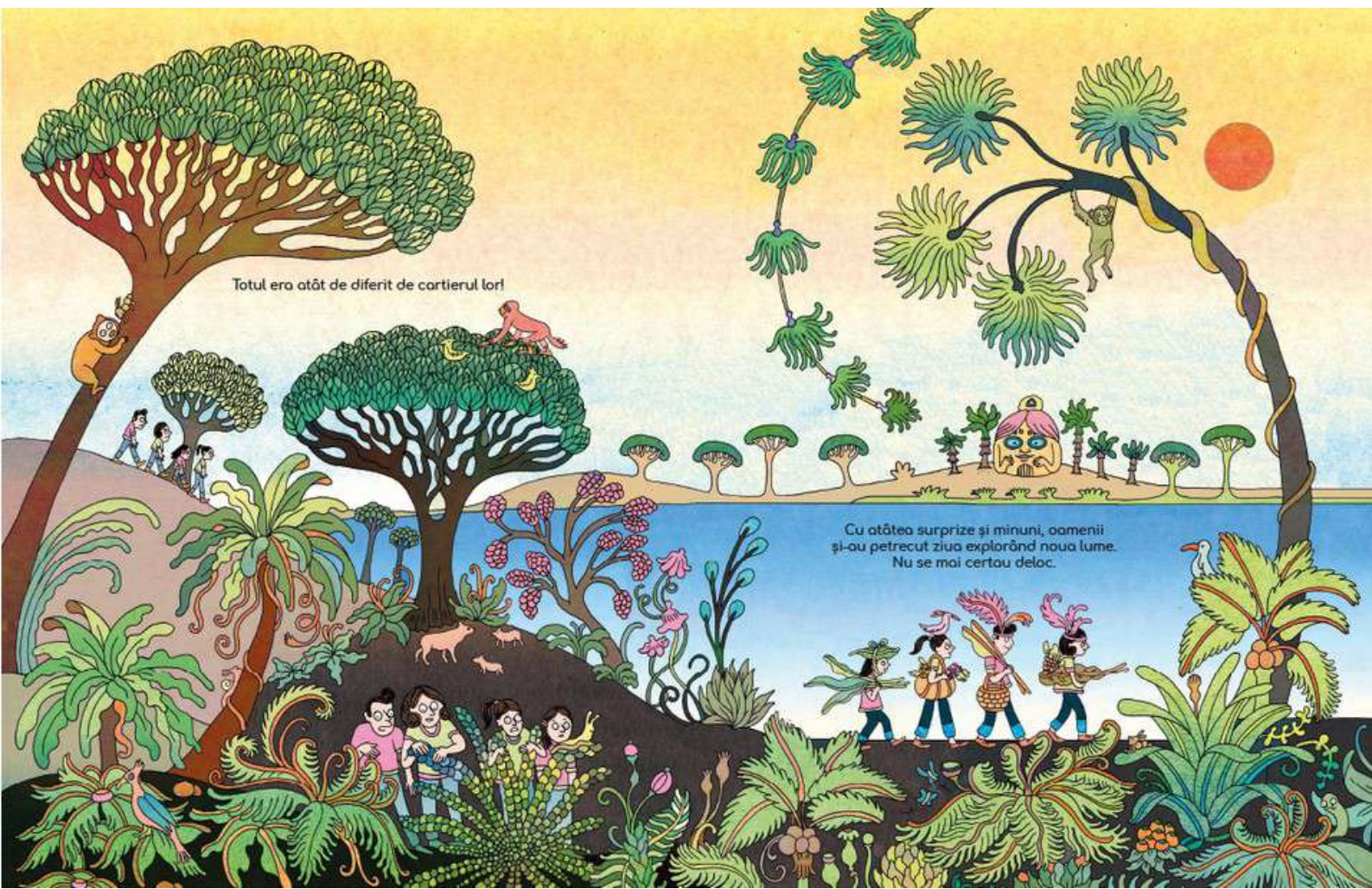
— Mi-a ajuns până peste acoperiș! Locatarii mei au luat-o complet razna! O să mă distrugă, n-o să mai rămână cărămidă peste cărămidă din mine.



— Trebuie să pleci undeva, să mai schimbi aerul, i-au spus vecinele.

— Dar unde să mă duc? a întrebat Cosa.

Și-au scărpinat podurile, au scos fum fără nicio scânteie, dar prin horn nu le-a trecut nicio idee...



Totul era atât de diferit de cartierul lor!

Cu atâtea surprize și minuni, oamenii  
și-au petrecut ziua explorând noua lume.  
Nu se mai certau deloc.



Dar s-au pus iar pe harță într-o zi nu prea bună.



mânia a prins din nou a clocoti

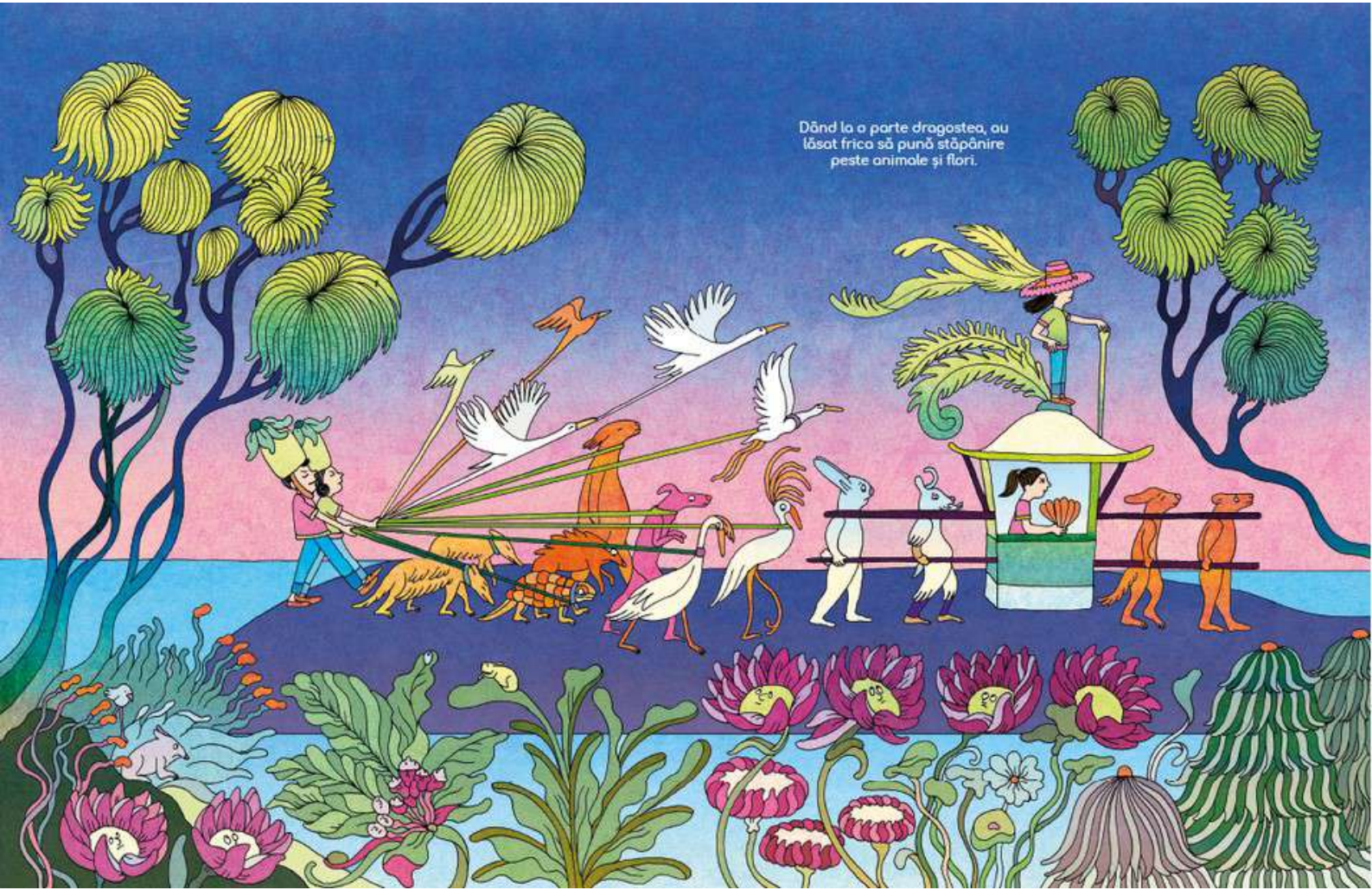


Invidia le-a adus în suflet furtună,



și toată bucuria s-a dus pe pustii.

Dând la o parte dragostea, au  
lăsat frica să pună stăpânire  
peste animale și flori.



Fiecare își vedea numai de sine,  
iar lumea lor începea să se-ncline...



Într-o noapte... s-a lăsat liniștea.

